

Dániel könyve – Nyolcvanadik szám

A látomások vége és kezdete: Ellen White utolsó nyílt látomása 1884-ben és annak jelentősége

Jeff Pippenger
2024-02-13

1884-ben Ellen White megkapta utolsó nyílt látomását. Ezt Portlandben, Oregon államban kapta. Első nyílt látomását 1844-ben kapta Portlandben, Maine államban. Jézus mindig egy dolog végét annak kezdetével szemlélteti.

„Nem sokkal az idő letelte után, 1844-ben, kaptam első látomásomat. Portlandban Mrs. Hainesnél voltam látogatóban, egy Krisztusban szeretett testvérnél, akinek szíve az enyémhez volt kapcsolva; öten voltunk, mind asszonyok, és csendesen térdeltünk a családi oltárnál. Miközben imádkoztunk, Isten ereje szállt rám, amint azt azelőtt soha nem tapasztaltam.”

„Úgy tűnt nekem, hogy világosság vesz körül, és egyre magasabbra emelkedem a földtől. Megfordultam, hogy megkeressem a világban az advent népét, de nem találtam őket, amikor egy hang így szólt hozzám: »Nézz ismét, és nézz egy kissé magasabbra.« Erre felemeltem a szememet, és egy egyenes és keskeny ösvényt láttam, amely magasan a világ fölé volt emelve. Ezen az ösvényen az advent népe afelé a város felé haladt, amely az ösvény túlsó végén volt. Mögöttük, az ösvény kezdeténél, fényes világosság volt felállítva, amelyről egy angyal azt mondta nekem, hogy az az „éjféli kiáltás”. [LÁSD MÁTÉ 25:6.] Ez a világosság végigfénylette az egész ösvényt, és világosságot adott lábaiknak, hogy el ne botoljanak.

„Ha szemüket Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük járt, és a város felé vezette őket, biztonságban voltak. Ám hamarosan némelyek elfáradtak, és azt mondták, hogy a város még igen messze van, pedig arra számítottak, hogy addigra már be kellett volna lépniük oda. Ekkor Jézus dicsőséges jobb karjának felemelésével bátorította őket, és karjából világosság áradt, amely végigfénylett az adventi csapat felett, és ők ezt kiáltották: „Alleluja!” Mások vakmerően megtagadták a mögöttük levő világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket eddig. A mögöttük levő világosság kialudt, lábukat teljes sötétség borította, megbotlottak, szem elől tévesztették a célt és Jézust, és letértek az ösvényről az alattuk levő sötét és gonosz világba.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Az Ellen White-ről szóló hatkötetes életrajzban, amelyet unokája, Arthur L. White írt, feljegyezz egy nyilatkozatot, amelyet John Loughborough tett az 1893-as Általános Konferencia ülésén.

„Loughborough kilenc évvel később, az Általános Konferencia ülésén elmondott beszédében kijelentette: „Mintegy ötvenszer láttam White testvérnőt látomásban. Először körülbelül negyven évvel ezelőtt.... Az utolsó nyilvános látomása 1884-ben volt, az oregoni Portland táborhelyén.” Ellen White Biography, 3. kötet, 256.

1884 után még mindig kellett, hogy legyenek álmai és látomásai, ám a nyilvánosan történt látomások pontosan negyven évvel a kezdetük után értek véget, és mind a kezdeti, mind a befejező

nyílt látomások Portland nevű városokban történtek. Az első város az Egyesült Államok keleti partján volt, az utolsó város pedig a nyugati parton. Némelyek azt kívánhatják állítani, hogy ez a tény nem jelent többet pusztán emberi véletlennél, mások pedig azt állíthatják, hogy a nyílt látomások célja beteljesedett, ezért az Úr negyven év elteltével véget vetett azoknak.

A tényleges ok a Millerita mozgalomnak adott prófétaság ajándékával szembeni növekvő engedetlenség és lázadás volt.

„Miután Oaklandba érkeztem, súlyos teherként nehezedett rám a battle creeki állapotok érzete, én pedig gyenge voltam, erőtlenségem arra, hogy segítsék nektek. Tudtam, hogy a hitetlenség kovásza munkálkodik. Azok, akik semmibe vették Isten Igéjének világos intéseit, semmibe vették a bizonyágtételeket is, amelyek arra intették őket, hogy figyelmezzenek arra az Igére. Amikor az elmúlt télen Healdsburgban tartózkodtam, sokat imádkoztam, és szorongás, valamint fájdalom terhe alatt álltam. De az Úr egy alkalommal, miközben imádkoztam, visszaszorította a sötétséget, és nagy világosság töltötte be a szobát. Isten egyik angyala állt mellettem, és úgy tűnt, mintha Battle Creekben volnék. Jelen voltam tanácskozásiókon; hallottam kimondott szavakat, láttam és hallottam dolgokat, amelyeket, ha Isten úgy akarná, kívánok, bár csak örökre kitörölthetnének emlékezetemből. Lelkem úgy megsebesült, hogy nem tudtam, mit tegyek, sem mit mondjak. Némely dolgokat nem említhetek meg. Arra kaptam utasítást, hogy erről senkivel se tudassak semmit, mert sok mindennek még ki kellett bontakoznia.”

Azt a megbízást kaptam, hogy gyűjtsék össze a nekem adott világosságot, és engedjem, hogy sugarai felragyogjanak Isten népe előtt. Ezt tettem a lapokban megjelent cikkek által. Hónapokon át csaknem minden reggel három órakor keltem fel, és összegyűjtöttem a különféle témákat, amelyeket azután írtam le, hogy Battle Creekben megkaptam az utolsó két bizonyágtételt. Leírtam ezeket a dolgokat, és sietve elküldtem nektek; de elmulasztottam kellő gondot fordítani magamra, és ennek az lett a következménye, hogy összeroskadtam a teher alatt; írásaik nem készültek el teljesen ahhoz, hogy eljussanak hozzátok az Általános Konferenciára.

„Ismét, miközben imádkoztam, az Úr kijelentette magát. Újra Battle Creekben voltam. Sok házban megfordultam, és hallottam szavaitokat asztalaitok körül. A részleteket most nincs szabadságomban elmondani. Remélem, soha nem hívnak fel arra, hogy megemlítsék azokat. Több igen megrázó álmom is volt.

„Mely hangot fogjátok elismerni Isten hangjának? Milyen hatalmat tart fenn az Úr arra, hogy kijavítsa tévedéseiteket, és megmutassa előttetek utatokat úgy, amint az valójában van? Milyen hatalmat arra, hogy munkálkodjék az egyházban? Ha nem vagytok hajlandók hinni mindaddig, amíg a bizonytalanság minden árnyéka és a kétely minden lehetősége el nem oszlik, soha nem fogtok hinni. Az a kétely, amely tökéletes ismeretet követel, soha nem fog hitre jutni. A hit bizonyítékokon nyugszik, nem szemléltető bizonyításon. Az Úr megköveteli tőlünk, hogy engedelmeskedjünk a kötelesség hangjának, amikor körülöttünk más hangok is arra sürgetnek bennünket, hogy azzal ellenkező utat kövessünk. Tőlünk komoly figyelmet igényel, hogy megkülönböztessük azt a hangot, amely Istentől szól. Ellen kell állnunk a hajlamnak, le kell győznünk azt, és alkudozás vagy megalkuvás nélkül kell engedelmeskednünk a lelkiismeret

szavának, nehogy intései elnémuljanak, és az akaratot és az indulatot a vágy uralja. Az Úr szava mindnyájunkhoz eljut, akik nem álltunk ellen az Ő Lelkének azzal, hogy eltökélten nem akarunk hallani és engedelmessé válni. Ez a hang figyelmeztetésekben, tanácsokban, feddésben hallatszik. Ez az Úr világosságüzenete az Ő népe számára. Ha erőteljesebb hívásra vagy kedvezőbb alkalmakra várunk, a világosság visszavonathatik, és sötétségben maradunk.” Testimonies, 5. kötet, 68.

White testvér rámutatott arra, hogy ha továbbra is lázadás nyilvánul meg szolgálata ellen mint prófétánál ellen, akkor a „világosság visszavonható”, és a laodíceai adventizmus „sötétségben marad”. 1915-ben a világosság visszavonott. Isten teljes mértékben képes volt és képes arra, hogy prófétát vagy prófétánőt támasszon, valahányszor úgy dönt, hogy ezt megteszi. Elizeust támasztotta Illés után, de 1915 után nem támasztott élő prófétát, mert az Úr „visszavonta a világosságot”.

White testvérnő álmait és látomásait illetően három időszak volt. Az első, negyvenéves időszakban a látomások nyilvánosan történtek, olyan célból, amely összefüggött az ajándék megalapozásával azok elméjében, akik jelen voltak, amikor a látomások bekövetkeztek. Azután 1884-től 1915-ben bekövetkezett haláláig olyan látomások és álmok adtak, amelyek továbbra is Isten népének épülésére szolgáltak, de magánjelleggel adtak. A harmadik időszak 1915-ben kezdődött, és annak bizonyítékát nyújtotta, hogy a laodíceai adventizmus a hitehagyás sötétségében volt.

Az ősi Izrael a mai Izraelt szemlélteti, és a teljesen kibontakozott lázadás korszakában, amelyet Éli és két fia, Hofni és Fineás képviselt, „nem volt nyílt látomás”. Ennek oka az ő súlyos engedetlenségük és lázadásuk volt. Isten nem változik.

„Egy másik figyelmeztetést is el kellett juttatni Éli háza számára. Isten nem tudott kapcsolatba lépni a főpappal és fiaival; bűneik, mint egy sűrű felhő, kizárták Szentlelke jelenlétét. Ám a gonoszság közepette a gyermek Sámuel hű maradt a mennyhez, és az Éli háza elleni kárhóztató üzenet Sámuel megbízatása volt mint a Magasságos prófétájának.”

„Az Úr igéje ritka volt azokban a napokban; nem volt nyilvánvaló látomás. És történt abban az időben, amikor Éli lefeküdt a maga helyén, és szemei kezdtek elhomályosulni, úgyhogy nem láthatott; és mielőtt az Isten lámpása kialudt volna az Úr templomában, ahol az Isten ládája volt, Sámuel is lefeküdt aludni; akkor szólította az Úr Sámuel.” Mivel azt gondolta, hogy a hang Élié, a gyermek a pap fekvőhelyéhez sietett, és ezt mondta: „Íme, itt vagyok; mert hívtál engem.” A válasz ez volt: „Nem hívtalak, fiam; fekj le ismét.” Háromszor szólítottatott Sámuel, és háromszor válaszolt hasonló módon. Ekkor Éli meggyőződött arról, hogy a titokzatos hívás Isten szava. Az Úr elment választott szolgája, az ősz hajú férfi mellett, hogy egy gyermekkel közölje magát. Ez önmagában is keserű, de megérdemelt feddés volt Éli és háza számára.” Pátriárkák és próféták, 581.

Éli házában hitehagyásában nem volt nyílt látomás, mert azokban a napokban az Úr Igéje „drágának” számított. A „drágának” fordított héber szó jelentése: „ritka”. 1844-től 1884-ig „nyílt látomások” adtak a laodíceai adventizmusnak. Ez először a filadelfiai millerita mozgalom történetében nyert megalapozást, és 1856-ban kezdte azonosítani, hogy a filadelfiai mozgalom átmegy a laodíceai mozgalomba, de a nyílt látomások tovább folytatódtak, mert Isten hosszútávú és

irgalmas.

Majd 1863-ban megkezdődött a lázadás az alapvető igazságok ellen, de a „nyílt látomások” 1884-ig folytatódtak. Azután változás következett be. Ezékiel könyvének nyolcadik fejezetében a négy utálatosság egyre fokozódó természetűként kerül bemutatásra. 1884 az első nemzedék csaknem lezárulását és a második nemzedék kezdetét jelképezi. Az adventtörténelem dokumentálja, hogy 1881-ben, majd ismét 1882-ben, a lázadásban két jelentős fokozódás következett be.

1881-ben az Általános Konferencia elnöke (George Butler) cikksorozatot írt és tett közzé a Review and Herald hasábjain, amelyben amellet érvelt, hogy a Biblia egyes részei ihletettebbek, mint más részei; cikkei végére pedig ténylegesen meg is jelölt a Bibliából olyan részeket, amelyek szerinte nem ihletettek. Ezt követően, 1882-ben Uriah Smith, a kiadói munka egyik vezetője, s egyúttal akkoriban az oktatási munka vezetője is, azt kezdte tanítani, hogy amikor White testvérnőnek jövőre vonatkozó kijelentéseket vagy a múlt szent történetét mutatták meg, akkor szavai ihletettek voltak; de azt állította, hogy amikor az egyháztagok személyes fogatkozásait nevezte meg, akkor az csupán emberi véleménye volt.

1881-ben Sátán nyílt támadást indított a King James Biblia tekintélye ellen az egyház elnökének közvetítésével, majd a következő évben az oktatási és kiadói munka vezetője hasonló támadást indított a Prófétaság Lelkének tekintélye ellen. 1884-től a bizonyágtétel szerint azokban a napokban nem volt nyílt látomás. 1863-tól 1881-ig a lázadás odáig fokozódott, hogy magában foglalta a Bibliát és a Prófétaság Lelkét is, és többé nem pusztán az alapok elutasítását jelentette.

Az Ezékiel nyolcadik fejezetében ábrázolt négy utálatosságot a vének követik el, akik Jeruzsálem vezetőségét jelképezik; ez 1863-ban laodiceai adventizmus néven mint törvényes egyházi szervezet kezdődött. Abban az időben a Review and Herald hasábjain megjelent egy cikk, amelynek szerzőségét egyes történészek James White-nak tulajdonítják, noha a cikk dokumentációja valójában inkább arra mutat, hogy a tényleges szerző Uriah Smith volt. Bárhogyan is legyen, a Jerikó újjáépítése elleni átok James White által világosan beteljesedett, és az 1863-as hamisított táblázatot Uriah Smith készítette. 1881-re a Generálkonferencia elnöke olyan cikkeket közölt a Review and Heraldban, amelyek a Biblia teljes tekintélye ellen érveltek, majd a következő évben Uriah Smith támadást indított a Prófétaság Lelkének tekintélye ellen.

Az ősi férfiaknak, akiknek örökké kellett volna állniuk, nyílt támadás élére álltak, amely a Miller álmában jelképezett és Habakuk két tábláján szemléltetett alapvető igazságok elleni támadással kezdődött. Innen továbblépve megkezdtek a Biblia és a Prófétaság Lelke két tanúja elleni támadást. Ugyanebben az időszakban (az 1880-as évek elején) az egészségügyi munka vezetője, John H. Kellogg, elkezdte bevezetni a panteizmus spiritizmusát az egyház vezetőségébe. 1881-ben James White-ot nyugalomra helyezték, és White testvérnő az egyház oktatási, egészségügyi és politikai struktúrájának vezetésében egyre fokozódó lázadás közepette állt.

Az 1856-ban érkezett üzenetet, amely a „hét idő” megnövekedett világossága volt, valamint a laodiceai gyülekezetnek szóló üzenetet elvetették, és az Úr azt tervezte, hogy ugyanezt az üzenetet megismétli az 1888-as minneapolis Generálkonferencián, a Jones és Waggoner vének által

előterjesztett üzenet által. Az ő üzenetük nem új üzenet volt, és amikor Sister White azokhoz szólt, akik ellenálltak az ő üzenetüknek, rámutatott, hogy a lázadók azt hitték, Jones és Waggoner üzenetével szembeni ellenállásuk azt a felelősségüket képviseli, hogy megvédjék a régi határköveket, amelyek egyúttal a régi alapok is. Lázadásuk feltárta, hogy 1888-ra már nem értették, mik is az alapok, nevezetesen azt, hogy az alapvető igazságok Krisztus igazságosságát képviselik. A határkövek és William Miller szabályai összefüggésében így fogalmazott:

„Magunknak kell tudnunk, mi alkotja a kereszténységet, mi az igazság, mi az a hit, amelyet kaptunk, és mik a bibliai szabályok — azok a szabályok, amelyeket a legfőbb tekintély adott nekünk. Sokan vannak, akik ok nélkül hisznek, anélkül hogy hitüket valamire alapozhatnák, anélkül hogy elegendő bizonyítékuk volna a dolog igaz voltára nézve. Ha olyan gondolat kerül eléjük, amely összhangban van saját előzetesen kialakított véleményükkel, készek azt nyomban elfogadni. Nem okból következtetnek okozatra, hitüknek nincs valódi alapja, és a próba idején majd ráébrednek, hogy a fővényre építettek.

„Aki megelégszik a Szentírásról való jelenlegi, tökéletlen ismeretével, s úgy véli, hogy ez elegendő üdvösségéhez, az végzetes megtévesztésben nyugszik. Sokan vannak, akik nincsenek alaposan felkészítve szentírási érvekkel, hogy képesek legyenek felismerni a tévelygést, és elítélni mindazt a hagyományt és babonát, amelyet igazság gyanánt tukmáltak rájuk. Sátán saját eszméit vitte be Isten imádatába, hogy megrontsa Krisztus evangéliumának egyszerűségét. Nagy számban vannak olyanok, akik azt állítják, hogy hiszik a jelenvaló igazságot, mégsem tudják, miben áll az a hit, amely egyszer a szenteknek adatott át — Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége. Azt gondolják, hogy a régi határköveket védelmezik, de langymelegek és közömbösek. Nem tudják, mit jelent belefonni tapasztalatukba, és birtokolni a szeretet és a hit valódi erejét. Nem szorgalmas bibliaitanulmányozók, hanem lusták és figyelmetlenek. Amikor nézetkülönbségek támadnak a Szentírás egyes szakaszai felől, azok, akik nem céltudatosan tanulmányoztak, és nincsenek határozott meggyőződéssel afelől, mit hisznek, elszakadnak az igazságtól. Mindenkiben tudatosítanunk kell az isteni igazság szorgalmas kutatásának szükségességét, hogy tudják, hogy tudják, mi az igazság. Némelyek nagy tudást igényelnek maguknak, és megelégedettek állapotukkal, miközben nincs bennük több buzgalom a mű iránt, nincs bennük égőbb szeretet Isten iránt és azoknak a lelkeknek iránt, akikért Krisztus meghalt, mint ha soha nem ismerték volna Istent. Nem azért olvassák a Bibliát, hogy annak velejét és kövérségét a maguk lelkévé tegyék. Nem érzik, hogy az Isten szava szól hozzájuk. Ám ha meg akarjuk érteni az üdvösség útját, ha látni akarjuk az igazság Napjának sugarait, céllal kell tanulmányoznunk a Szentírást, mert a Biblia ígéretei és próféciai a dicsőség világos sugarait vetik az isteni megváltási tervre, amely fenséges igazságokat nem értik világosan.” The 1888 Materials, 403.

Ez a kijelentés az 1888 körüli időszakból származó bizonyágtételéből való, és abban rámutat arra, hogy a lázadók homokra építenek alapot, jóllehet ezt nem tudják. Így ír: „Sokan azok közül, akik azt állítják, hogy hiszik a jelenvaló igazságot, nem tudják, mi alkotja azt a hitet, amely egyszer a szenteknek adatott át — Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége. Azt gondolják, hogy a régi határköveket védelmezik, de langymelegek és közömbösek.” Úgy azonosítja őket, mint akik még mindig laodiceai állapotban vannak, mert „langymelegek”. És azonosítja „azt a hitet, amely

egyszer a szenteknek adatott át — Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége.” Krisztus az örökkévalóság Sziklája, és mint az örökkévalóság Sziklája, Miller álmának drágaköveit jelképezi.

„Elhangzott a figyelmeztetés: Semminek sem szabad bejönnie, ami megzavarná annak a hitnek az alapját, amelyre azóta építünk, hogy az üzenet eljött 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Benne voltam ebben az üzenetben, és azóta a világ előtt állok, hűen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levenni lábunkat arról az emelvényről, amelyre akkor állíttattunk, amikor napról napra komoly imádsággal kerestük az Urat, világosság után kutatva. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örökkévaló Kőszikla. Azóta vezet engem, amióta adatott.” Review and Herald, 1903. április 14.

Amikor ezt mondja: „Nem okoskodnak októl okozatig”, rámutat a lázadók egy fontos valóságára, akik Ezékiel hajdani férfiúi voltak. A gonoszok nem képesek, vagy nem hajlandók októl okozatig következtetni. Az 1888-as Generálkonferencia-ülésszak következménye oly mértékben lázadó jellegű volt, hogy White testvérnő elhatározta: távozik; ám angyali vezetője megparancsolta neki, hogy maradnia kell, és fel kell jegyeznie Kórét, Dátán és Abirám lázadásának párhuzamos történetét. Az ősi férfiak lázadása volt a következmény, az ok pedig a laodiceai üzenet elutasítása volt, amely az 1856-ban a „hét idő” megnövekedett világosságával érkezett, majd 1863-ban az alapok elleni lázadássá fokozódott, ami aztán előbb a Biblia, majd a Prófétaság Lelke elleni támadáshoz vezetett, együtt Kellogg spiritualizmusának bevezetésével.

Természetesen az ókori férfiak történetírói a történelem folyamán a lázadással kapcsolatos igazságokat szeméttel, hagyományokkal, szokásokkal és mesés koholmányok egész táljaival fedték be, mert akik efféle lázadásban vesznek részt, mindig megkísérlik elrejtetni a bizonyítékokat.

Jaj azoknak, akik mélyen elrejtik tanácsukat az Úr elől, akiknek cselekedetei a sötétben vannak, és ezt mondják: Ki lát minket? és ki ismer minket? Ézsaiás 25:19.

Azok a férfiak, akikhez Ézsaiás e versben szól, azok, akiket ő így azonosít: „Jeruzsálemben e népet uraló csúfolódó férfiak”, és ugyanazok az ősi férfiak, akiknek a nép őrzőinek kellett lenniük Ezékiel nyolcadik fejezetében. Ezékiel bizonyágtételében, a második utálatosságnál, amely az adventizmus második nemzedékét jelöli, ők adják meg a választ azokra a kérdésekre, amelyeket Ézsaiás csúfolódó férfiúi feltesznek: „mert azt mondják: Nem lát minket az Úr; elhagyta az Úr a földet” (Ezékiel 8:12).

„Jaj” mondatik ki azokra a történelmi revizionistákra, akik megkísérlik elfedni annak a lázadásnak az igazságát, amely 1888-hoz vezetett, és abban az évben történt.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Szólnom kell hozzátok a minneapolis-i összejövetelekkel kapcsolatban. Egy időben elhatároztam, hogy elhagyom az összejövetelt, mert láttam és éreztem az ellenállásnak azt az erős szellemét, amely uralkodott. Egyetlen pillanatra sem ismerhettem el azt a szellemet, amely irányító hatalommal működött Morrison testvér és Nicola testvér felett. Egyetlen pillanatra sem vonhatom kétségbe, hogy milyenféle szellem volt bennetek. Bizonyosan nem Isten Lelke

volt, és hogy ne maradjatok tovább ebben a megtévesztésben, most írok nektek.

„Azon az éjszakán, miután elhatároztam, hogy nem maradok tovább Minneapolisban, egy álomban vagy éjjeli látomásban — nem tudom bizonyosan, melyik volt —, egy magas termetű, tekintélyt parancsoló megjelenésű személy üzenetet hozott nekem, és kijelentette előttem, hogy Isten akarata az, hogy kötelességem helyén megálljak, és hogy maga Isten lesz az én segítőm, és megtart engem, hogy azokat a szavakat szóljam, amelyeket Ő ad nekem. Ezt mondta: „Erre a munkára támasztott fel téged az Úr. Örökkévaló karjai alattad vannak. E gyűlésből életre vagy halálra szóló döntések fakadnak; nem mintha bárkinek is szükségképpen el kellene vesznie, hanem a lelki gőg és az önbizalom bezárja az ajtót, úgyhogy Jézus és az Ő Szentlelke hatalma nem nyer bebocsátást. Lesz még egy másik alkalmuk arra, hogy megszabaduljanak a tévedéstől, és megbánják, megvallják bűneiket, Krisztushoz jöjjenek és megtérjenek, hogy Ő meggyógyítsa őket.”

„Ő így szólt: »Kövess engem.« Követtem vezetőmet, és ő elvezetett engem a különböző házakhoz, ahol a testvérek laktak, és ezt mondta: »Hallgasd meg az itt elmondott szavakat, mert fel vannak jegyezve az emlékkönyvben, és e szavak kárhoztató erővel lesznek mindazokra, akik részt vesznek ebben a munkában, amely nem a felülről való bölcsesség lelke szerint történik, hanem ama lélek szerint, amely nem felülről száll alá, hanem alulról való.«”

„Olyan kimondott szavakat hallgattam, amelyek miatt mindazoknak, akik azokat kimondták, szégyenkezniük kellene. Gúnyos megjegyzések hangzottak el egyiküktől a másikig, amelyekkel gúnyolták testvéreiket: A. T. Jonest, E. J. Waggonert, Willie C. White-ot és engem. Az én álláspontomat és munkámat szabadon kommentálták azok, akiknek inkább azzal kellett volna foglalatoskodniuk, hogy lelküket megalázzák Isten előtt, és saját szívüket rendbe hozzák. Úgy tűnt, mintha valami büvkör vonzaná őket ahhoz, hogy képzelt sérelmeken és testvéreikre, valamint azok munkájára vonatkozó képzelet szülte kijelentéseken töprengjenek, amelyeknek semmi alapjuk nem volt az igazságban, továbbá hogy kételkedjenek, valamint keserű dolgokat szóljanak és írjanak a szkepticizmus, a kérdésfelvetés és a hitetlenség következményeként.”

„Vezetőm ezt mondta: »Ez Jézus Krisztus ellen van feljegyezve a könyvekben. Ez a lelkület nem lehet összhangban Krisztus, az igazság Lelkével. A szembeszegülés lelkületétől megrészegültek, és éppoly kevésbé tudják, mint a részeg ember, hogy milyen lélek uralja szavaikat vagy cselekedeteiket. Ez a bűn különösképpen sértés Isten ellen. Ez a lelkület semmivel sem hasonlít inkább az igazság és igazságosság Lelkére, mint az a lelkület, amely a zsidókat arra indította, hogy szövetséget kössenek a kételkedésre, a bírálgatásra, és hogy Krisztusnak, a világ Megváltójának kémjeivé legyenek.«

„Vezetőm azt mondta nekem, hogy volt tanúja a Krisztus nélküli beszédnek, a csöcselék beszédnek, amely tanúságot tett arról a lelkületről, amely e szavakat indította. Amikor beléptek szobáikba, gonosz angyalok mentek be velük, mert bezárták az ajtót Krisztus Lelke előtt, és nem akartak hallgatni az Ő szavára. Nem volt a léleknek megalázkodása Isten előtt. Az ima hangja ritkán volt hallható, ellenben a bírálat, a túlzó kijelentések, a feltevések és találgatások, az irigység és féltékenység, a gonosz gyanúsítás és a hamis vádaskodás általános volt. Ha szemük megnyílt volna, meglátták volna azt, ami megrémítette volna őket: a gonosz

angyalok ujjongását. És láttak volna egy Őrt is, aki minden szót hallott, és e szavakat feljegyezte a menny könyveibe.”

„Ekkor tudtomra adták, hogy ebben az időben hasztalan volna bármiféle döntést hozni a hittételek egyes pontjait illetően, arra nézve, hogy mi az igazság, vagy bármiféle méltányos vizsgálódás szellemét várni, mert szövetség jött létre arra, hogy semmiféle változást ne engedjenek azokban az eszmékben semmilyen ponton vagy állásponton, amelyeket elfogadtak, éppen úgy, mint a zsidók. Vezetőm sok mindent mondott nekem, amit nincs szabadságomban leírni. Azt találtam, hogy az ágyban felülve ülök, a gyász és szorongás lelkületével, ugyanakkor azzal a határozott elhatározással is, hogy kötelességem őrhelyén megállok az összejövétel végéig, és azután várok Isten Lelkének útmutatására, amely megmondja nekem, miként mozduljak, és milyen utat kövessek.” The 1888 Materials, 277, 278.